

LIEDTEKSTEN

Avondconcert Got Tjark – maandag 5 oktober 2026

Ragazze Quartet

Rosa Arnold | viool

Jeanita Vriens-van Tongeren | viool

Annemijn Bergkotte | altviool

Rebecca Wise | cello

Katherine Dain | sopraan

Raphaëla Danksagmüller | duduk

Agata Kruszezwska & Maria Martpay | slagwerk

AFTAB DARVISHI (1987-)

Never Belonged

(Text: Gaea Schoeters)

A god with a mortal's voice Such a one am I
Never belonged

There was no word
For what I was

The word was made
For me Pharmakis
Witch

Never belonged

Life must be a torment to mortal men Like
Odysseus — your father
Fate blew his ship to my shores
I saw him and thought

This is something torn that I can mend I have a
taste for transformation When he had to leave,
I let him go

Een god met de stem van een sterveling, zo iemand
ben ik
Nooit ergens bij gehoord

Er bestond geen woord
Voor wat ik was
Het woord werd gemaakt
Voor mij Pharmakis
Heks

Nooit ergens bij gehoord

Het leven moet een kwelling zijn voor sterfelijke
mensen, zoals Odysseus — jouw vader
Het lot blies zijn schip naar mijn kusten
Ik zag hem en dacht

Dit is iets gebrokens dat ik kan herstellen
Ik heb een voorliefde voor verandering
Toen hij moest vertrekken, liet ik hem gaan

Your father wanted a child But that is not why
you live, Telegonus, my son

Je vader wilde een kind, maar daarom leef jij
niet, Telegonus, mijn zoon

Never belonged
Never belonged

Nooit ergens bij gehoord
Nooit ergens bij gehoord

From the moment you were born into my arms
You wanted to flee from them
You looked at the sea and whispered horizon

Vanaf het moment dat je in mijn armen werd
geboren, wilde je eraan ontsnappen
Je keek naar de zee en fluisterde horizon

Now that you have to go, I let you leave
One of us must suffer
One of us must suffer
I will not let it be you

Nu je moet gaan, laat ik je vertrekken
Een van ons moet lijden
Een van ons moet lijden
Ik zal niet toestaan dat jij het bent

Life is a torment to those who can't die My
immortality
A cold eternity of endless grief
And there is grief
And there is grief

Het leven is een kwelling voor wie niet kan
sterven, mijn onsterfelijkheid
Een koude eeuwigheid van eindeloos verdriet
En er is verdriet
En er is verdriet

Never belonged

Nooit ergens bij gehoord

To be a God
is not
the opposite of death but death itself —
to be
forever
unchanging

Een God zijn
is niet
het tegenovergestelde van de dood, maar de
dood zelf — te zijn
voor altijd
onveranderlijk

The word made me what I am Now let it set
me free

Het woord maakte mij tot wie ik ben, laat het me
nu bevrijden

We are not our blood

Wij zijn niet ons bloed

I have a mortal's voice Now let me have the
rest
I have a mortal's voice Now let me have the
rest
I have a mortal's voice Now let me have the
rest
Never belonged

Ik heb de stem van een sterveling, laat mij nu ook
de rest hebben
Ik heb de stem van een sterveling, laat mij nu ook
de rest hebben
Ik heb de stem van een sterveling, laat mij nu ook
de rest hebben
Nooit ergens bij gehoord

MERİÇ ARTAÇ (1990-)

Şahmaran

(Text: *Ece Temelkuran*)

Yesss... Yesss... Yesss...
Come and enslave me my love
Yesss... Yesss...
Kill me, eat me, sell my flesh
So says all my
All my snakessss...
One day you will see
You will see your uglinesss
-If I say the word until the end-
Yesss... Yesss..
I am the serpent,
You are the man,
Do whatever to me.

I loved, yes.
Yes, I knew the price
I believed in the heart of hearts
And in a beautiful face.
Now come and kill me
You, the man, are many but weak
I am alone, yet mighty.
Your fear is bigger than my body.
Alassss,
My faith in the good is heavier than me.

For I cannot say no,
I locked myself in silence
Thousands of years
Yesss... Yesss..
All my snakes are here
To remind me of my promise.

But Yesss I loved nevertheless,
I believed nonetheless.
I knew the price
The female,
Even when she turnsss
Herself into a snake
Cannot beat the man's avarice.
You are not killing me, my love
I am sacrificing myself for my promise.

Jaaa... Jaaa... Jaaa...
Kom en onderwerp me, mijn lief
Jaaa... Jaaa...
Dood me, eet me, verkoop mijn vlees
Zo zeggen al mijn
Al mijn slangennnn...
Op een dag zul je zien
Je zult je lelijkheid zien
— Als ik het woord tot het einde uitspreek —
Jaaa... Jaaa...
Ik ben de slang,
Jij bent de man,
Doe met mij wat je wilt.

Ik heb liefgehad, ja.
Ja, ik kende de prijs
Ik geloofde met heel mijn hart
En in een mooi gezicht.
Kom nu en dood me
Jij, de man, bent met velen, maar zwak
Ik ben alleen, maar machtig.
Je angst is groter dan mijn lichaam.
Helaasss,
Mijn geloof in het goede weegt zwaarder dan ikzelf.

Want ik kan geen nee zeggen,
Ik sloot mezelf op in stilte
Duizenden jaren lang
Jaaa... Jaaa...
Al mijn slangen zijn hier
Om me aan mijn belofte te herinneren.

Maar jaaa, toch heb ik liefgehad,
Toch heb ik geloofd.
Ik kende de prijs
De vrouw,
Zelfs wanneer zij
Zichzelf in een slang verandert
Kan de hebzucht van de man niet verslaan.
Je doodt me niet, mijn lief
Ik offer mezelf op voor mijn belofte.

**DIAMANDA LA BERGE DRAMM (1991-) &
KATHARINE DAIN (1982-)**

Mother Shipton

(Text: Nathalie Haynes)

The little bear was born in a cave,
daughter of a good girl,
though they didn't see she was good.
She was raised in the wild,
then taken from her mother bear,
who she never saw again.
Was it any wonder she felt wild,
Like a hungry beast,
Shoulders high, sniffing for prey?
But then they called her ugly.
Grown men who should have known
Better than to make a child cry.
The little bear ran back to her cave,
where everything was made
of kind, hard stone.
She learned the plants,
learned their power on her own.
She was clever and good,
And she found a man who saw it.
As clearly as she saw everything.
So they said she bewitched him,
and then they said she killed him.
But how could it matter what they said,
when they had never spoken a kind word
to her?
Wise men asked for her counsel;
Only the fools mocked.
Still, she was safer in her cave,
Where she was never petrified.
But the men who came for her?
Look closely at the rocks:
They were.

Het kleine beertje werd geboren in een grot,
dochter van een goed meisje,
al zagen zij niet dat ze goed was.
Ze groeide op in het wild,
en werd toen weggehaald bij haar moederbeer,
die ze nooit meer terugzag.
Was het een wonder dat ze zich wild voelde,
als een hongerig beest,
schouders hoog, snuffelend naar een prooi?
Maar toen noemden ze haar lelijk.
Volwassen mannen die beter hadden moeten
weten dan een kind aan het huilen te maken.
Het kleine beertje vluchtte terug naar haar grot,
waar alles gemaakt was
van vriendelijke, harde steen.
Ze leerde de planten kennen,
leerde op eigen kracht hun werking kennen.
Ze was slim en goed,
en ze vond een man die dat zag.
Even helder als zij alles zag.
Dus zeiden ze dat ze hem had betoverd,
en daarna zeiden ze dat ze hem had gedood.
Maar wat deed het ertoe wat ze zeiden,
als ze nooit een vriendelijk woord tot haar hadden
gesproken?
Wijze mannen vroegen haar om raad;
alleen de dwazen dreven de spot met haar.
Toch was ze veiliger in haar grot,
waar zij nooit werd versteend.
Maar de mannen die achter haar aan kwamen?
Kijk goed naar de rotsen:
Zij wel.

AMARANTE NAT (1995-)

Where three roads meet

(Text: Nathalie Haynes)

I will meet you at the place
Where three roads meet.
The sacred space where
Spells can be cast under
The light of the glittering moon.

There will be dancing
Because who would stop us?
We honour Hecate, who shares
In the rule of land, sea and sky.

Goddess of witches,
She waits for us at the place
Where three roads meet.

It is here – amid the dancing –
That Hecate reveals her secrets
But only to those who deserve
To know how to heal, to halt
And to kill.

A dog attends her, as she waits.
It used to be a woman, one who
Lost everything – every son, every
Daughter, her home, her city, her man.

So she took her revenge
On the one man she could:
Polymestor, who killed her
youngest boy.
She took his sons with knives
Then blinded him.

He cried out in pain and she
Cried back her anger.
Then Hecate took her, changed her
speaking to a bark.

Ik zal je ontmoeten op de plek
Waar drie wegen samenkomen.
De heilige plaats waar
Spreuken kunnen worden uitgesproken onder
Het licht van de fonkelende maan.

Er zal worden gedanst
Want wie zou ons tegenhouden?
Wij eren Hecate, die deelt
In de heerschappij over land, zee en hemel.

Godin van de heksen,
Ze wacht op ons op de plek
Waar drie wegen samenkomen.

Hier – te midden van het dansen –
Onthult Hecate haar geheimen
Maar alleen aan hen die het verdienen
Te weten hoe te genezen, te stoppen
En te doden.

Een hond vergezelt haar terwijl ze wacht.
Ooit was het een vrouw, een vrouw die
Alles verloor – elke zoon, elke
Dochter, haar huis, haar stad, haar man.

Dus nam ze wraak
Op de enige man op wie ze dat kon:
Polymestor, die haar
Jongste zoon doodde.
Ze doodde zijn zonen met messen
En maakte hem daarna blind.

Hij schreeuwde het uit van pijn en zij
Schreeuwde haar woede naar hem terug.
Toen nam Hecate haar mee, veranderde haar
Stem in geblaf.

And now she guards the place
Where three roads meet.
She did the unthinkable
In revenge for the unforgivable.

But Hecate marks our boundary
Between night and morning,
Between life and death,
Between the underworld
And the world above.

She gives us all the magic
we will ever need.
Enough to halt the moon in its tracks,
Enough to turn the rivers back.
Enough to bring down a giant.

We come to her sacred space
With offerings and humility,
And in exchange,
Hecate makes us hers

En nu bewaakt ze de plek
Waar drie wegen samenkomen.
Ze deed het ondenkbare
Uit wraak voor het onvergeeflijke.

Maar Hecate markeert onze grens
Tussen nacht en ochtend,
Tussen leven en dood,
Tussen de onderwereld
En de wereld daarboven.

Zij schenkt ons alle magie
Die we ooit nodig zullen hebben.
Genoeg om de maan in haar baan stil te zetten,
Genoeg om de rivieren terug te laten stromen.
Genoeg om een reus ten val te brengen.

We komen naar haar heilige plek
Met offers en nederigheid,
En in ruil daarvoor
Maakt Hecate ons tot de haren.

SASKIA VANEGAS (1983-)

Sortzain

(Text: Nathalie Haynes)

There is no one men hate more
Than a woman who does not fear them.
The church brought its flames, its barbs,
Its suspicions and its hatred,
And it turned them on Maria,
For what?
For the rage it felt
At the women she helped,
Who should have died.
Their god demanded it.
Women punished for Eve
Who had eaten so lusciously
And never been sorry.
The price must be paid by all
The women who laboured in pain.
And if they died, they died.
Then Maria – even her name
A provocation – took pity
On the women she saw
In the throes of deepest agony.
Midwife, they called her.
But the men knew better:
Only a witch could save so many.
A witch, like her mother before her,
Who they had burned, but now they saw
They had been too late.
Sorcery passed down to her daughter,
Who must also now die.
So they piled her high with rocks
Feigning desire for her repentance.
She did not give them what they wanted,
And they would not rest until
They warmed their hands on her fire.
Their hearts they kept warm with the thought
That every woman who Maria might save
Would die with her, and after her.

Er is niemand die mannen meer haten
Dan een vrouw die niet bang voor hen is.
De kerk kwam met haar vlammen, haar gesels,
Haar achterdocht en haar haat,
En richtte die op Maria,
Waarvoor?
Om de woede die zij voelde
Over de vrouwen die Maria hielp,
Die hadden moeten sterven.
Hun God eiste het.
Vrouwen gestraft om Eva,
Die zo gretig had gegeten
En daar nooit berouw van had gehad.
De prijs moest worden betaald door alle
Vrouwen die in pijn baarden.
En als ze stierven, dan stierven ze.
Toen kreeg Maria – zelfs haar naam
Een provocatie – medelijden
Met de vrouwen die ze zag
In de hevigste doodsnood.
Vroedvrouw, noemden ze haar.
Maar de mannen wisten wel beter:
Alleen een heks kon er zoveel redden.
Een heks, net als haar moeder vóór haar,
Die ze hadden verbrand, maar nu beseften ze
Dat ze te laat waren geweest.
De magie was overgegaan op haar dochter,
Die nu ook moest sterven.
Dus stapelden ze de stenen hoog op haar
En deden alsof ze wilden dat ze berouw toonde.
Ze gaf hun niet wat ze wilden,
En ze zouden niet rusten voordat
Ze hun handen konden warmen aan haar vuur.
Hun harten hielden ze warm met de gedachte
Dat elke vrouw die Maria had kunnen redden
Met haar zou sterven, en na haar.